

Publicerad 2009-02-14 12:57 av halmstrå

Det går ett liv genom tiden

Än talar gudar utan tunga
det elden värmt mot sårig hud
ett brännsår sudlar nyköpt brud
må tusen tärnor skönt besjunga

bestigning av skön jungfruns berg
där smärtan spridit ljuv förundran
i änglakör av dov beundran
och blomsterängar bytt sin färg

I denna tid av sorglig vaka
går ledan ned i skugglik dal
att söka lustans sköna sal
vid tidens ände att försaka

sin längtan sökt i sinnlig tid
ett hjärta lagt så tätt invid
att rytmens pulsslag saktar

så må ett bröllop stunda
att egen skuld begrunda
när samvetet betraktar

vad livet lämnat kvar att sjunga
när elden värmt en åldrad hud
en rynkig knappt förväntad brud
där trygghet löst den bittra tunga

som bundits vid den första färg
som lusten fann i djup begrundan
där barnskrik funnit djup förundran
bestigning av ett ändlöst berg

i denna tid att ljuvt försaka
en tid att söka mörkrets sal
befrukta minnets djupa dal
ett gravöl värt att tidllöst vaka

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren halmstrå med Poeter.se id #24630 innehar upphovsrätten